

www.palmknihy.cz

Dobře tak, že je smrt na světě

Karel Jaromír Erben

**[http://palmknihy.cz/index.php?
x=2214](http://palmknihy.cz/index.php?x=2214)**

Dobře tak, že je smrt na světě

Kapitola 1

Dobře tak, že je smrt na světě

Karel Jaromír Erben

Zveřejněno s laskavým
souhlasem pana Radka
Rychnovského <http://literatura.rychnov.cz>

Za starých časů, když ještě pán
Ježíš a svatý Petr spolu chodili po
světě, přišli taky jednou navečír k
jednomu kováři a prosili o nocleh.
Ten kovář je hned ochotně přivítal,
hodil kladivo, co v ruce držel, pod
kovadlinu, a vedl je do sednice; nato

pak šel a dal ustrojiti dobrou večeři. A když již bylo po večeři, řekl k těm svým hostům: "Vidím, že jste po cestě tuze ušlí a že byste si rádi odpočinuli - a bylo to dnes taky parno, až se pot z čela lil! - položte se spolu do mé postele a vyspěte se; já si zatím lehnu do stodoly na slámu." Nato jim dal dobrou noc a odešel. A když bylo ráno, dal zase ustrojiti snídani a potom je ještě kus cesty vyprovodil. A když se již s nimi loučil, řekl: "Dal jsem, co jsem měl, vezměte málem zavděk!"

Tu potáhl svatý Petr po straně pána Ježíše za rukáv a pravil: "Pane,

cožpak mu za to žádnou odměnu nedáš, že je tak hodný člověk a že nás tak rád viděl?"

Odpověděl mu pán Ježíš: "Odměna tohoto světa je odměna lichá, já ale mu jinou chystám v nebesích." Pak se obrátil k tomu kováři a pravil k němu: "Žádej, cokoli chceš, tři prosby budou tobě vyplněny."

Tu se ten kovář zaradoval a řekl: "Když je tomu tak, tedy, pane, učiň, abych byl ještě sto let živ a zdráv tak jako dnes."

I řekl jemu pán Ježíš: "Má se tobě státi, jak žádáš. A co chceš

dále?"

Kovář se rozmýšlel a řekl: "Co mám žádati? Mně se tak na světě dobře vede; co každý den spotřebuju, svým řemeslem si vždycky vydělám. Učiň tedy, abych měl vždycky díla dosti, tak jako až potud." I odpověděl mu pán Ježíš: "I to se má tobě vyplnit. A co ještě žádáš potřetí?"

Tu již milý kovář nevěděl, co říci má; ale rozmysliv se, za chvíli řekl: "Inu, když jsi, pane, tak dobrý, tedy učiň, kdo sedne na tu stolicí za stolem, cos ty na ní u mě seděl, aby byl každý přimrazen a nemohl z místa, až já ho propustím."

Svatý Petr se tomu zasmál, ale pán Ježíš pravil: "Staň se, jak jsi řekl?"

Nato se rozešli, pán Ježíš a svatý Petr šli svou cestou dále a kovář běžel s radostí domů. I stalo se mu, jak pán Ježíš přislíbil. Všichni známí okolo něho byli již pomřeli, on ale byl vždy ještě zdrav a čerstvý jako ryba, práce měl hojnost a zpíval si od rána do večera.

Ale všeho do času. Těch sto let konečné také uplynulo a smrt zaklepala na dvéře.

"Kdo to?" ozval se kovář.

"Já jsem to, smrt, již si jdu pro

tebe."

"Pěkně vítám! Toť jsou k nám hosti!" řekl kovář, potutelně se usmívaje, "jen dál, jen dál, vzácná paní! Ale buď tak dobrá, počkej jen trochu, až si tuhle ta kladiva a kleště srovnám, však jsem hned hotov. Zatím se trochu posad' tuhle na stoličce; vím beztoho, že jsi ušlá a že máš po světě neustále co běhat."

Smrt se ničeho nenadála; i nedala se dlouho pobízeti a posadila se. Tu se dal kovář do hlasitého smíchu a řekl: "Ted' si tu sed' a nehýbej se mi odtud, až já budu chtít!"

Smrt se počala vzpínati, rachotila

hnáty a klepala dásněmi; ale nebylo nic platno, nemohla z místa a musila sedět jako by ji byl přikoval. Kovář se smál, až se za břicho popadal, zavřel dvéře a šel po svém, jsa tomu rád, že se již nemusí smrti obávat, maje ji doma chycenou.

Zatím ale radost jeho dlouho netrvala a brzo shledal, že se zmýlil.

Měl doma pěkného krmného vepříka a chtěl si ho na to potěšení zabít a šunky dát do komína, neboť velmi rád pěkné uzené šunky jídal. I vzal tedy sekyru a dal vepříku do hlavy ránu, až se převalil; ale zatímco se shýbal pro nůž, chtěje ho

zaříznouti a krev do hrnce chytiti na jitrnice, tu se ten vepřík najednou zase zdvihl a roch, roch, roch! pryč utíkal, a dříve nežli se kovář ze svého leknutí vzpamatoval, byl tentam.

"Počkej, mrcho, však já tě zase dostanu," pravil kovář a zatím šel do chlívků a vytáhl husu. Krmil ji již dvě neděle - na posvícení. "Aspoň si na tobě dnes pochutnám," řekl sám k sobě, "když mi ty jitrnice upláchly," a vzav nůž, chtěl ji zaříznouti. Ale kupodivu, z husy neteklo ani kapky krve, a jak jí z krku nůž vytáhl, nebylo po ráně již ani památky!

Vtom, co se kovář tomu tak divil, husa se mu najednou z ruky vymkla a kejha, kejha! letěla za vepřem.

To bylo kováři již trochu příliš! Tak dobře dnes pořídil, a neměl by si na pečení pochutnati? Nechal tedy zatím husu husou a vepře vepřem a šel do holubníka a přinesl dvě holoubata. I aby jemu snad zase něco takového nevyvedla, vzal sekýru a usekl jim na špalku hlavy - oběma jednou ranou. "Nu, vy alespoň máte dost!" zabrumlal k sobě sám a hodil je na zem. Ale div divoucí! Sotvaže na zem dopadly, navlékly se hlavičky zase na krky a fr, byli

holubí již taky titam. - Tu se najednou kováři v hlavě zablesklo, i uhodil si pěstí do čela a řekl: "Ó já osel! Na to jsem já nepomyslel: ono proto nemůže nic umřít, že mám já smrt chycenou!" I zakroutil nad tím hlavou a nebylo mu to tuze milé, že by již měl navždycky opustiti ty pěkné šunky a jitrnice, ty chutné martinské husy i ta pečená holoubátka. Ale co dělati? Smrt propustiti? - To ne; ta by nejprve jemu krk zakroutila. I pomyslí si tedy, že bude teď místo masa jísti hrách a kaši a místo pečeně píkati koláče - však ty jsou, když jináč

není, taky dost dobré.

Nějaký čas ještě to tak dobře chodilo, dokud byly staré zásoby. Ale přišlo jaro, a tu teprva nastala pravá bída! Všichni živočichové, co jich vloni bylo, obživli z jara zase, ani jedinkého nechybělo! A k tomu narostlo takové množství mladých, až se všecko všudy hemžilo. Ptáci, myši, kobylky, brouci, žížaly a jiná havěť sežrala a zkazila všecko obilí na polích a luka byla, jako by je vypálil; stromy na zahradách stály jako metly, listí i květ ožrali motýli a housenky - nebylo možná ani jednu zabíti! V jezerech a řekách bylo

takové množství rybiček, žab, vodních pavouků a jiného hmyzu, že voda jimi zasmrádla a nebylo lze se ji napít; v povětří pak byla mračna komárů, much a mušek a na zemi taková síla ošklivého hmyzu, že by byly musily člověka umořiti, kdyby byl mohl umřít. I chodili lidé polomrtví, jako stíny, nemohouce ani živi býti, ani zahynouti.

To uviděv ten kovář, jaké neštěstí svou pošetilou žádostí na světě způsobil, řekl: "Přece to tak pánbůh dobře učinil, že je ta smrt na světě!" Šel a sám se ji poddal a ji propustil; ta ho ihned taky zadávila. A tak

přišlo potom pomalu všechno zase do
starého pořádku.